

מסטרא אחרא בלקותא דסיהרא ושמשא דאסתלק
נהורייהו, ואשתארו כגופא בלא נשמתא, דאית אדון
עליהם מחשיף מאוריהם. אבל עקרא דנהורא, ההוא
אתר דנביע דלית פסק לנהורא דיליה, ולא אית עליה
אלהא אחרא למפסק מניה נהוריה.

נשמה, שיש עליהם אדון
שמחשיף את מאוריהם. אבל
עקר האור אותו מקום שנוכע,
שאין הפסק לאור שלו, ואין עליו
אלוה אחר להפסיק ממנו את
מאורו.

ועלת העלות, בתר דאנת תמן, לית פסק לנביעו דנהורא
דאורייתא. יהא רענא דילך דלא תזוז מאבא
ואימא דילי, ולא מבנוי. והכי מאן דאמית גרמיה על
אורייתא, דהיא יקרה, אתקיימת ביה, ולא מפסקת מניה.
מה דלאו הכי, מאן דלא ישתדל בה, אלא אף על גב
דעבד צווי חכמים, איהו שמש דלהון, עבד ולא בן,
אבל אי איהו מהימנא, מאריה אשליט ליה בכל דיליה.
אבל מאן דלא אשתדל באורייתא, ולא משמש חכמים,
למשמע מנייהו פקודין, לקיים נעשה ונשמע. אלא
דסרח ועבר על לא תעשה, איהו שקיל לאומין דעלמא
עובדי עבודה זרה, בנוי דסמא"ל ונחש, דאתמר בהו,
(משלי א) וכסילים מרים קלון, דלא בעו לקבלא אורייתא,
דכל דלית ביה תורה, לית ביה כבוד, דאתמר בהם (משלי
א) כבוד חכמים ינחלו.

ועלת העלות, מאחר שאתה שם,
אין הפסק לנביעת אור התורה.
יהי רצונך שלא תזוז מאבא ואמא
שלי ולא מבנוי. וכך מי שממית
עצמו על התורה, שהיא יקרה,
מתקיימת בו ואינה מפסיקה
ממנו. מה שאין כן מי שאינו
משתדל בה, אלא אף על גב
שעושה צווי חכמים, הוא שמש
שלום, עבד ולא בן. אבל אם
הוא נאמן, אדונו משליט אותו
בכל אשר לו.

ועם כל דא מארי מתיבתא, לא כל כבוד שוה, דהא
(מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו. בן יכבד, על מנת
דלא לקבלא אנרא, אבל מצווה הוא בכבוד אבא ואימא.
ואי לא בעי למעבד צווייה, יכתש ליה אבא ואימא, עד
דיעבד על פרחיה. ואי הוי ברא רברבא, בית דין כופין
ליה. דאי לא בעי למעבד מה כתיב ביה, (דברים כא) בננו
זה סורר ומורה איננו שומע בקולנו, ודנין ליה בסקילה.
אבל עבד דמשמש על מנת לקבל פריס, אי לא עביד
צווייה דרביה, מאריה אעבר ליה מגו ביתיה, ויטול
אחרא. מה דלא הוה יכיל למעבד הכי לבריה, אלא או
יעביד צווייה או יקטול ליה.

אבר מי שלא משתדל בתורה
ולא משמש חכמים לשמע מהם
מצוות, לקיים נעשה ונשמע, אלא
שסרח ועבר על לא תעשה, הוא
שקול לאמות העולם עובדי
עבודה זרה, בני סמא"ל ונחש,
שנאמר בהם (משלי א) וכסילים
מרים קלון, שלא רצו לקבל את
התורה, שכל שאין בו תורה, אין
בו כבוד, שנאמר בהם (שם) כבוד
חכמים ינחלו.

ועם כל זה, ראשי הישיבה, לא
כל כבוד שוה, שהרי בן יכבד אב
ועבד אדוניו. בן יכבד, על מנת
שלא לקבל שקר, אבל הוא מצווה
בכבוד אב ואם. ואם לא רוצה
לעשות צויו, יפו אותו האב
והאם עד שיעשה בעל פרחו. ואם
היה בן גדול, בית דין כופים
אותו. שאם אינו רוצה לעשות,
מה פתוב בו? (דברים כא) בננו זה
סורר ומורה איננו שמע בקולנו,
ודנים אותו בסקילה. אבל עבד
שממש על מנת לקבל פריס, אם אינו עושה את צווי רבו,
אדונו מעביר אותו מתוך ביתו וינח
אחר, מה שלא היה יכול לעשות כן לבנו, אלא או שיעשה את הצווי שלו, או שיהרג אותו.

קרושים - פ"ב ע"א

אָמַר לִיהּ בּוֹצֵינָא קְדִישָׁא, מָאן גְּרִים דְּלֹא יַעֲבִיד צְוּוּיָהּ, הוֹאִיל וּבְרִיָּהּ הוּא. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְדָאִי תַעְרוּבַת דְּרַע, וְרָזָא דָּא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל, לְמַחְטֵי גַבֵּי אַבּוּהוֹן דְּבִשְׁמִיָּא. וְרָזָא דָּא, (תהלים קו) וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם. וְדָא גְרַם קָטוּלָא לְיִשְׂרָאֵל, וְחָרִיב בֵּי מַקְדָּשָׁא. וּבַגִּין דָּא, אֵין מַקְבְּלִים גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֱלָא (דברים לב) יִי' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֹכַר.

דִּישְׂרָאֵל אֵינּוֹן מְאִילְנָא דְחַיִּי, עֶבֶד טוֹב וְעֶבֶד רַע, מַסְטָרָא דְמַטְטְרוּ"ן עֶבֶד טוֹב, עֶבֶד נְאָמָן לְרַבִּיָּהּ. עֶבֶד רַע סְמָא"ל. מָאן דְּאִיהוּ מְאִילְנָא דְחַיִּי, אִיהוּ בֶן הָעוֹלָם הַבָּא, בֶּן מַסְטָרָא דְבֶן יִ"ה, בֵּינָהּ. וְיָרִית מַלְכוּתָא דְאִיהוּ ה'. וְאִיף זָרִית לָהּ. אֵי עֲבִיד צְוּוּיָהּ דְאַבָּא וְאִמָּא, בַּגִּין דְּאִיהוּ מַלְכוּתָא מְצוֹת הַמֶּלֶךְ, וְעָלִיָּה אֲתָמַר, (אסתר א) מְדוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מְצוֹת הַמֶּלֶךְ. אִיהִי מְצוּהָ, וְצוּוּיָא דְמַלְכָּא עַל עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה.

מְצוּהָ מְדֹאֲוֵרִיָּתָא, דְאִיהִי תַפְאָרַת. וְהִכָּא לִית תַּמָּן פְּרוּדָא, קְדָשָׁא בְרִיף הוּא אַמְת, תוֹרְתוֹ תוֹרַת אַמְת, אִיהוּ תוֹרְתוֹ וּמְצוֹתוֹ. כְּגוֹוֹנָא דְבִינָה, תוֹרְתוֹ וּמְצוֹתוֹ דְחֻקְמָה. דְאִית תוֹרָה דְבְרִיאָה, וְחֻקְמָה דְבְרִיאָה, וּבִינָה דְבְרִיאָה, וְהִכֵּי בְּכָל מְדוּת. בְּהֵאֵל בֶּן בְּהֵאֵל אֲוֵרִיָּתָא, לְמַהוּי בְּלָא מְצוּהָ, וּמְצוּהָ בְּלָא תוֹרָה בְּפְרוּדָא. וּמַהֲכָא, (דף ט"ז ע"א) בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרָה. אַבְל מַסְטָרָא דְאַצִּילוּת, לִית אַפְרָשׁוּתָא תַּמָּן, וְכֵן מַתַּמָּן אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ וְלִית בְּהָ עוֹנֵשׁ וְלֹא שְׂכָר וְלֹא מִיתָה.

וּבַגִּין דָּא, אֲוֵרִיָּתָא דָּא אֵילְנָא דְחַיִּי, שְׂכָר הָעוֹלָם הַבָּא, וְאֵילְנָא דָּא, אֵילְנָא דְחַיִּי אַתְקָרִי, וְאַתְקָרִי הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא אַתְקָרִי בֵּיהּ שְׂכָר. בַּגִּין דְּאִיהוּ בֶן. מַתַּמָּן, לֹא אֲשַׁתְדַּל בְּאוֹרֵיָּתָא לְקַבְּלָא אַגְרָא, לֹא בְּמַעֲשֵׂה וְלֹא בְּדִבּוּר וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה.

אָמַר לוֹ הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, מִי גְרַם שְׁלֹא יַעֲשֶׂה אֶת צְוּוּיָו, הוֹאִיל וּבְנֵוּ הוּא? אָמַר הַרּוּעָה הַנְּאָמָן, וְדָאִי תַעְרַבְתָּ שֶׁל רַע, וְסוּד זֶה גְרַם לְיִשְׂרָאֵל לְחֲטָא לְאַבְיָהֶם שְׁבִשְׁמִים. וְסוּד זֶה - (תהלים קו) וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם. וְזֶה גְרַם הַרְגַּ לְיִשְׂרָאֵל, וְהַחְרִיב אֶת בַּיִת הַמַּקְדָּשׁ. וּמִשׁוּם זֶה אֵין מַקְבְּלִים גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֱלָא - (דברים לב) ה' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֹכַר.

שִׁישְׂרָאֵל הֵם מַעֲזֵי הַחַיִּים, עֶבֶד טוֹב וְעֶבֶד רַע. מְצַד שֶׁל מַטְטְרוּ"ן עֶבֶד טוֹב, עֶבֶד נְאָמָן לְרַבּוֹ. עֶבֶד רַע - סְמָא"ל. מִי שֶׁהוּא מַעֲזֵי הַחַיִּים, הוּא בֶן הָעוֹלָם הַבָּא, בֶּן מְצַד שֶׁל בֶּן יִ"ה, בֵּינָהּ. וְיוֹרֵשׁ אֶת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא ה'. וְאִיף יוֹרֵשׁ אוֹתָהּ? אִם עוֹשֶׂה אֶת הַצְּוּוּיָ שֶׁל אַבָּא וְאִמָּא, מִשׁוּם שֶׁהִיא מַלְכוּת מְצוֹת הַמֶּלֶךְ, וְעָלִיו נְאָמַר (אסתר א) מְדוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מְצוֹת הַמֶּלֶךְ. הִיא מְצוּהָ, וְצוּוּיָ שֶׁל הַמֶּלֶךְ עַל עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה.

מְצוּהָ מִן הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא תַפְאָרַת. וְכָאֵן אֵין שֵׁם פְּרוּד, הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אַמְת, תוֹרְתוֹ תוֹרַת אַמְת, הוּא תוֹרְתוֹ וּמְצוֹתוֹ. כְּמוֹ שְׁבִינָה, תוֹרְתוֹ וּמְצוֹתוֹ שֶׁל חֻקְמָה. שִׁישׁ תוֹרָה שֶׁל בְּרִיאָה, וְחֻקְמָה שֶׁל בְּרִיאָה, וּבִינָה שֶׁל בְּרִיאָה, וְכָף בְּכָל הַמְּדוּת. בְּזֶה יְכוּל בֶּן בְּתוֹרָה הַזֶּה לְהִיּוֹת בְּלִי מְצוּהָ, וּמְצוּהָ בְּלִי תוֹרָה בְּפְרוּד. וּמַכָּאֵן בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרָה. אַבְל מְצַד שֶׁל אַצִּילוּת אֵין הַבְּדֵל שֵׁם, וְכֵן מִשֵּׁם אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ, וְאֵין בּוֹ עוֹנֵשׁ וְלֹא שְׂכָר וְלֹא מִיתָה.

וּמִשׁוּם כֵּן, הַתּוֹרָה זֶה עֵץ הַחַיִּים, שְׂכָר הָעוֹלָם הַבָּא, וְהֵאִילָן הַזֶּה נִקְרָא עֵץ הַחַיִּים, וְנִקְרָא הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא נִקְרָא בּוֹ שְׂכָר, מִשׁוּם שֶׁהוּא בֶּן. מִשֵּׁם לֹא מִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה לְקַבְּלָא שְׂכָר, לֹא בְּמַעֲשֵׂה וְלֹא בְּדִבּוּר וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה.

אתא בוצינא קדישא, לנשקא ליה ידיה. אמר, ודאי
אנת הוא בן מתמן, בדיוקנא דברא בוכרא דיליה,
תפארת ברא דאבא ואימא עלאה, אצילות דיליה בלא
הפסקה, לא קדמך ברא אחרא, לא במחשבה, ולא
בדבור, ולא במעשה. אמר רעיא מהימנא, ואנת,
וחבריאי, וראשי מארי מתיבתאן, דמומנין הכא, אחי,
בלא הפסקה כלל, ובלא תערוכת. נשקו פלהו דא לדא,
ואשתמודעו באחיה, ובכו.

פתח רבי שמעון ואמר, עם כל דא, ברא בוכרא חייבין
כל אחוי ביקריה, דהא כתיב (שמות כ) כבוד את אביך,
ואוקמוה רבנן, את לרבות אחיך הגדול. ואפילו מכל
סטרא איהו מפרש עלך באורייתא, בשג"ם זה הבל. ולא
הוה לאדם קדמאה ברא קדמאה מגיה, ואוקמוה רבנן,
בשג"ם, זה משה. דברא דמלפא בכל אתר, אנת בוכרא
מסטרא דאילנא דחיי דטוב ורע, אנת הוא טוב. (בוכרא)
הדא הוא דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי
טוב, (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא.

ומתמן קרא יתך קדשא בריך הוא עבד נאמן. לבתר
סליקת למנהוי מלפא, הדא הוא דכתיב, (דברים
לב) ויהי בישורון מלך. לבתר בן בית לעילא. מלך מסטרא
דמלכות דבריאה. בן בית, מסטרא דבינה דבריאה. כען
אנת מלך, מסטרא דאילנא דמלכות דאצילות. בן בית,
מסטרא דב"ן י"ה, תפארת דאצילות, זכאה חולקך.
ומאן גרים לך דא, בגין דאשתדלותך בתורה ובמצוה,
ליחדא קדשא בריך הוא ושכינתיה, לאעלא מלפא על
אתריה, ועל משרייתיה לעילא, ועל ישראל לתתא.

ובגין כך (ס"א ובגין) ירתין פלהו נשמתין דאצילות מגיה,
ואתקריאו בנין דיליה, משם יהו"ה דאצילות,

השתדלותך בתורה ובמצוה, ליחד את הקדוש ברוך הוא ושכינתו, להעלות את המלך על מקומו
ועל מחנותיו למעלה ועל ישראל למטה.

בא המנורה הקדושה לנשק את
ידו. אמר, ודאי אפה הוא בן
משם, בדיוקן של בנו בכורו,
תפארת בן של אבא ואמא
העליונים, האצילות שלו בלי
הפסקה, לא קדם אותך בן אחר,
לא במחשבה, ולא בדבור, ולא
במעשה. אמר הרועה הנאמן,
ואתה והחברים, וראשי מורי
הישיבות, שמזמנים לכאן עמי
בלי הפסקה כלל ובלי תערוכת.
נשקו כלם זה לזה, והכירו
באחיה ובכו.

פתח רבי שמעון ואמר, עם כל
זה, בן בכור חייבים כל אחיו
בכבודו, שהרי כתוב (שמות ב) כבוד
את אביך, ופרשוה רבותינו, את
לרבות אחיך הגדול. ואפילו
מכל צד הוא מפרש עליך בתורה,
בשג"ם - זה הבל. ולא הוה לאדם
הראשון בן קדמון ממנו, ופרשוה
רבותינו, בשג"ם - זה משה. שכן
המלך בכל מקום, אפה הבכור
מצד של עץ החיים של טוב ורע,
אפה הוא טוב. זהו שכתוב
(בראשית א) וירא אלהים את האור
כי טוב, (שמות ב) ותרא אתו כי טוב
הוא.

ומשם קרא אותך הקדוש ברוך
הוא עבד נאמן. אחר כך עלית
להיות מלך. זהו שכתוב (דברים לב)
ויהי בישורון מלך. אחר כך בן
בית למעלה. מלך מצד של
מלכות של בריאה, בן בית מצד
של בינה של בריאה. כעת אפה
מלך מצד של עץ המלכות של
אצילות. בן בית מצד של ב"ן
י"ה. תפארת של אצילות, אשרי
חלקך. ומי גרים לך את זה? משום
השתדלותך בתורה ובמצוה, ליחד את הקדוש ברוך הוא ושכינתו, להעלות את המלך על מקומו
ועל מחנותיו למעלה ועל ישראל למטה.

ומשום כך (ובגללך) כלם יורשים נשמות של אצילות ממנו, ונקראים בניו שלו, משום יהו"ה של

דלית תמן פרווד וקצוץ. דבְקְדַמִּיתָא אַתְמַר בְּהוּ בְּנִין
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ, מִצַּד יְהוָה דְּבְרִיאָה,
דְּאִתְמַר בֵּיהּ בְּרִאתִיו וְצִרְתִּיו אַף עֲשִׂיתִיו, כְּגוֹן בְּנִים
לִיהוָה דְּאַצִּילוֹת.

וּבְךָ אֲתַקְיִים פְּקוּדָא, דְּאִיְהִי מִצְוָה עַל יִשְׂרָאֵל, לְהַעֲמִיד
עֲלֵיהֶם מְלָךְ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים יז) שׁוֹם תְּשִׂים
עֲלֵיךְ מְלָךְ. וְאֲתַקְיִים בְּךָ (דְּבָרִים לג) וַיְהִי בִישׁוּרוֹן מְלָךְ, כַּד
בְּקַדְמִיתָא. וְכִלְהוּ מִתְנַהֲגִין אַבְתְּרֵךְ, כְּאַבְרִין דְּמִתְנַהֲגִין
כִּלְהוּ בְּתַנוּעָה דְנִשְׁמָתָא, דְּאִתְפְּשָׁטָא עַל כָּל אַבְר. בְּגִין
דְּכִתְרַ עֲלִיוֹן אַנְתָּ תְּהֵא מְעוּטָר בֵּיהּ, דְּבֵיהּ עֲלֵת הַעֲלוֹת
אִיהוּ כְּתָר עַל כִּלְא, טְמִיר וְגַנְיז מְלָגִיו מַנְיָה. וּמַנְיָה
אִתְפְּשָׁט עַל כָּל סַפִּירִין, וּמְסַדֵּר לוֹן לְמַהוּי דָּא רַב, וְדָא
זַעִיר, וְדָא בִּינוּנִי, וְאַנְהִיג לוֹן לְרַעוּתֵיהּ, וְנַהִיר בְּהוּ,
וּמְקַשֵּׁר לוֹן, וּמְיַחַד לוֹן.

הָכִי אַנְתָּ תְּהֵא מְנַהִיג לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל מַדּוֹת טְבִין דִּילֵיהּ,
וְתַסְדֵּר כָּל חַד כְּדִחְזִי לֵיהּ, הַבְּכוֹר כְּבְכוֹרְתוֹ, וְהַצֵּעִיר
כְּצֵעִירְתוֹ, וּבִינוּנִי כְּפּוֹם דְּרַגְיָה. וְתַקְשֵׁר לוֹן קָשֶׁר אֶחָד
לְגַבֵּי אַבּוּהוֹן דְּבִשְׂמִיָּא. לְמַהוּי כִּלְהוּ בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה,
לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּלְקַדְשֵׁיהּ, וּלְיִיחֻדֵיהּ, בְּדִרְגָּא
דִּילָךְ, בְּמַחְשְׁבָהּ דִּילָךְ, בְּאַצִּילוֹת דִּילָךְ, דְּאֲתַקְיִים בְּךָ
(בְּמַדְבַּר יא) וְאַצְלִיתִי מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּשְׁמַתִּי עֲלֵיהֶם.
קוּם אַתְעַר בְּפִקּוּדָא, לְהַכְרִית זְרַעוֹ שֶׁל עַמְלֶק.

אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו' (ויקרא ט) פְּקוּדָא דָּא, לְכַבֵּד
אָב וְאָם, דְּאַצְטְרִיף בְּרַ נֶשׁ לְמַדְחַל מְאָבוּי וּמַאמִּיָּה,
וּלְאֹקִיר לוֹן. כְּמָה דְּאַצְטְרִיף בְּרַ נֶשׁ לְאֹקִיר לֵיהּ לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. מְסִטְרָא דְרוּחָא דִּיהֵב בְּגוּיָהּ. וּלְמַדְחַל מַנְיָה.
הָכִי אַצְטְרִיף לֵיהּ לְאֹקִיר לְאָבוּי וּלְאִמִּיָּה, מְסִטְרָא דְגּוּפָא
דִּילֵיהּ, וּלְמַדְחַל מַנְהוֹן, דְּהָא אֵינוֹן מְשַׁתְּפִין בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְעַבְדֵי לֵיהּ גּוּפָא, וְהוֹאִיל וְאֵינוֹן שׁוֹתְפִין
בְּעוּבָדָא, לִיהוּ שׁוֹתְפִין בְּדַחִילוֹ וּיקְרָא.

אַצִּילוֹת שְׁאִין שְׁם פְּרוּד וְקִצּוּץ.
שְׂפָרָא שׁוֹנָה נְאָמַר בְּהֶם בְּנִים
לְקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתּוֹ, מִצַּד
יְהוָה שֶׁל בְּרִיאָה, שְׁנֵאמַר בּוּ
בְּרִאתִיו וְצִרְתִּיו אַף עֲשִׂיתִיו, כְּגוֹן
בְּנִים לִיהוָה שֶׁל אַצִּילוֹת.

וּבְךָ הִתְקַיְמָה הַמְצֻוָּה, שְׁהִיא
מִצְוָה עַל יִשְׂרָאֵל לְהַעֲמִיד לְהֶם
מְלָךְ. זֶהוּ שְׁפָתוּב, (שם י) שׁוֹם
תְּשִׂים עֲלֵיךְ מְלָךְ. וְהִתְקַיְמָ בְּךָ (שם
לג) וַיְהִי בִישׁוּרוֹן מְלָךְ, כְּבָרָא שׁוֹנָה.
וְכִלְם מִתְנַהֲגִים אַחְרִיךְ, כְּמוֹ
אֵיבָרִים שְׁכִלְם מִתְנַהֲגִים בְּתַנוּעָת
הַנִּשְׁמָה שְׁמַתְפְּשָׁטָת עַל כָּל אֵיבָר.
מִשׁוּם שְׁכַתְרַ עֲלִיוֹן אַתָּה תְּהִיָּה
מְעֻטָר בּוּ, שְׁבוּ עֲלֵת הַעֲלוֹת הוּא
כְּתָר עַל הַכֹּל, טְמִיר וְגַנְיז מִבְּפָנִים
מִמֶּנּוּ. וּמִמֶּנּוּ מִתְפְּשָׁט עַל כָּל
הַסַּפִּירוֹת, וּמְסַדֵּר אוֹתָם לְהִיֹּת
זֶה גְדוֹל, וְזֶה קָטָן, וְזֶה בִּינוּנִי,
וּמְנַהִיג אוֹתָם לְרַצּוֹנוֹ וּמַאִיר
בְּהֶם, וּמְקַשֵּׁר אוֹתָם וּמְיַחַד
אוֹתָם.

כְּכָה אַתָּה תְּהִיָּה מְנַהִיג לְיִשְׂרָאֵל
בְּכָל הַמַּדּוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁלוֹ, וְתַסְדֵּר
כָּל אֶחָד כְּרֵאוּי לוֹ - הַבְּכוֹר
כְּבְכוֹרְתוֹ, וְהַצֵּעִיר כְּצֵעִירוֹתוֹ,
וְהַבִּינוּנִי כְּפִי דְרַגְתּוֹ. וְתַקְשֵׁר
אוֹתָם קָשֶׁר אֶחָד לְאָבֵיהֶם
שְׁבִשְׂמִיָּם, לְהִיֹּת כָּלְם בְּשִׁפְהַ
בְּרוּרָה, לְבָרְךָ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וּלְקַדְשׁוֹ וּלְיִחֻדּוֹ בְּדִרְגָּה
שְׁלָךְ, בְּמַחְשְׁבָהּ שְׁלָךְ, בְּאַצִּילוֹת
שְׁלָךְ, שְׁהִתְקַיְמָ בְּךָ (בְּמַדְבַּר יא)
וְאַצְלִיתִי מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ
וּשְׁמַתִּי עֲלֵיהֶם. קוּם הַתְעוּרֵר
בְּמִצְוָה, לְהַכְרִית זְרַעוֹ שֶׁל עַמְלֶק.
אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו'. מִצְוָה
זוֹ לְכַבֵּד אָב וְאָם, שְׁצַרִיף בֵּן אָדָם
לִירָא מְאָבוּי וּמַאמּוֹ וּלְכַבֵּד
אוֹתָם. כְּמוֹ שְׁצַרִיף בֵּן אָדָם לְכַבֵּד
אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצַּד הַרוּחַ שֶׁנֶּתַן
בְּתוֹכּוֹ וּלְיִרָא מִמֶּנּוּ, כְּךָ צַרִיף לְכַבֵּד
אֶת אָבוּי וְאֵת אִמּוֹ מִצַּד שֶׁל הַגּוּף
שֶׁלוֹ וּלְיִרָא מֵהֶם, שְׁהִירֵי הֶם מְשַׁתְּפִים
עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעוֹשִׂים לוֹ גּוּף.
וְהוֹאִיל וְהֶם שְׁתַּפִּים בְּמַעֲשֵׂהּ, יְהִיו שְׁתַּפִּים
בִּירְאָה וְכְבוֹד.